

En TEKST fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet.

Frisk. Å være grepet av Kristus.

Roald Kvam © 2008

Disippellivets vekstprinsipp, i **Fil 3:12-16**, gir tilgang til en moden, helstøpt karakter som ikke finnes i det kjødelige mennesket. Spørsmålet er ikke *om* vi som kristne kan vokse i Guds Sønns bilde, men *hvordan* vi kan vokse...

1. Å vedstå seg sitt liv.

Vekst starter med at vi, som Paulus, vedstår oss hvem og hva vi var før Guds nåde nådde oss (Ef 2:3). Paulus vedsto seg de mørke sidene i sin fortid (1Kor 15:9, Gal 1:13, Fil 3:6, 1Tim 1:13); vedsto seg kjødets drivkrefter (Rom 7:22.24); vedsto seg sin egen svakhet (2Kor 11:30 12:9).

a) *Det er viktig for vår egen skyld.* Dersom vi ikke taler sant om liva våre, så lyver vi. Det får alvorlige følger for oss selv og for våre medmennesker. Vi kan klare å lure oss selv og våre mennesker et livsløp, men Gud ser hjertet. Løgn tar livet fra deg! For mange lever som dårlige kopier av levende mennesker de drømmer seg bort i... Gå hjem til deg selv! Gud vil bo i deg og vise deg hvorfor du er her og hvordan Han vil bruke deg for evangeliet.

b) *Det er viktig for Guds skyld.* Bare i sann selvinnsikt ser vi behovet for at Guds kraft skal ta bolig i våre liv. I 2Kor 12 ba Paulus om å få bli sterkere. Gud sa Han vil være hans styrke: "Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpeligheit." Derfor vil Paulus heller tale sant om sin egen skrøpeligheit enn å ta tak i kjødets kraft, for at "Kristi kraft" kan bo i ham. Det er befriende! Og radikalt funksjonelt: I dette ligger vår mulighet for en myndighet, "i Kristus", som tar terreng for Guds rike midt i det område dødskreftene herjer og djevelen går rundt som en brølende løve...

Det er forskjell på å vedstå seg sitt liv og forsvare det! Vi står i fare for å umyndiggjøre Gud om vi forsvarer det fåtallige, det planløse, det tilfeldige. Og anklager "tidsånden" for tapt terreng... Fullendes Guds kraft i vår skrøpeligheit? Eller har vi redusert Guds muligheter til en kraftløs lek med "kristne" ord? Vi må slutte å forsvare det skrøpelige. Det er tidstjuveri og tullet teologi, i verste fall forsterker vi et selvbedrag, i alle fall forkynner vi, i praksis, feig vantrø og gir rom for åndelig latskap. Men Jesus sier: "Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig" (Matt 26:41). Vi er kalt til å vedstå oss vår svakhet og la Gud være vår styrke og styre oss ved Bibelordet og Den Hellige Ånd til indremisjon, til et målrettet liv og til å tale profetisk inn i en tid som denne og ramme vårt eget kjøds og vårt folks falske murer av selvmedlidenhet og selvrettferdighet med sleggeslag ifra Guds ord. For at Gud kan reise sin bolig i oss, midt i det sønderknuste og nedbrutte, og forberede oss på Jesu gjenkomst.

Paulus tegner ikke et glansbilde av det skrøpelige, men et sant bilde av behovet bare Jesus kan møte og mette. Og Han gjør det! Jesus gjør det der Han blir bedt inn og får bevege seg. Og Han blir synlig og stor igjennom det. Om ikke Jesus blir synlig stor gjennom vårt Indremisjonsforbund, så er vi bare et forbannet, stolt forbund, uten syn for Guds plan og uten øre til å høre hva Ånden sier! Det holder ikke innfor "han som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse" (1Tim 2:4). Bare idet

vi vedstår oss vårt liv, kan Gud virke voksteren Han selv vil høste av, i vårt liv (jf Sal 50:15).

2. Å leve i åpenbaringen.

Vi vokser idet vi beveger oss i bønn over en åpen Bibelen. I Fil 3:15 sier Paulus at disipler som forstår vekstprinsippet på en annen måte enn apostelen har forkynt dem – ja, dem skal Herren selv ta seg av ved at Han åpenbarer det for dem. Denne vertikale dimensjonen i voksteren viser at ...

a) Vi er i prosesser som IKKE bygger på kjødets karakter og kompetanse: "Kjødets attrå er jo fiendskap mot Gud, for det er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det. For de som er i kjødet, kan ikke være Gud til behag." (Rom 8:7-8). Vi taler ikke om kjødets krafttak, men en åndelig utvikling som Herren vil styre, ved Bibelordet og Den Hellige Ånd (Sal 32:8). Voksteren, helligjørelsen, utgjør en formidabel forskjell i vårt liv. Vi opplever at vi forandrer oss – tankene, viljeslivet og følelsene – men det er Guds nåde i våre liv.

b) Gud vil hjelpe oss, stå oss bi og sørge for oss i disippelløpet. Vi er ikke overlatt til oss selv. Gud er der vi er med sin nåde, sin åpenbaringsånd og sin kraft. Gud gir oss det vi trenger! Han styrker oss og deler sin visjon, veien, verdiene (Fil 1:6.9-11).

3. Å løpe et disippelløp – med muligheter for å falle og bryte.

Dette er et livslangt løp der vi står i fare for å falle eller å stoppe opp, og må forvente en fristelse til å bryte. Fil 3:16 presiserer at vi har kommet ulikt i veg. Vi skal ikke gi hverandre stil- og lengdekarakter. Vi slipper å speile oss i hverandres løp og miste framdriftsfart fordi vi stopper opp, i hovmod eller mismot. Vi får se oppover og holde fram i samme spor! Vokster er slik sett personlig. Og "presens", mellom "her" og "nå" – i skjæringsfeltet mellom Guds utfordring og Guds utrustning er vekstfeltet for Jesu etterfølgere.

Vi må være våkne for hva vi er med på. Det er ikke en kristen utgave av selvrealisering! Selv om jeg jager etter det jeg er skapt til, så løper jeg for at andre skal stoppe opp, og se framover: *Hvor skal han?* Det er Guds store redningsaksjon vi løper for (Matt 5:14-16 28:18-20). Vi trenger en ny bevissthet om målet; en **utvidet** familie forberedt for Jesu gjenkomst, og seiersprisen (Fil 3:14.17-21, Åp 21).

a) Mangel på konsentrasjon kan få katastrofale følger for en løper. Dersom vi mister fokus på hvor viktig det er å være i voksteren, "grepet av Kristus", og dersom vi taper målet av syne, blir vi liggende etter. Det blir vondt og tungt å se fram, så vi ser oss heller til siden, speiler oss i andre mennesker og sier oss fornøyd med en relativt rolig plass, et sted mellom vugge og grav – "Slapp av, sikker sone!", sier kjødet stille, men sterkt – eller vi tar del i et uverdige forsvar av det skrøpelige, det fåtallige, planløse, tilfeldige og laster "tidsånden" for tapt fart...

*b) En løper kan bli trøtt og sliten – og av den grunn stoppe opp i løpet: "Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender." (Heb 12:1-2). Vi kan bli trøtt og sliten i løpet når ting begynner å tyngte oss. Bekymringer som bygger på fryktbilder ifra omstendighetene vi går igjennom eller det som kommer mot oss ifra Guds motstander – og ikke *troens bilde* som bygger på Guds løfter og trofasthet (2Kor*

1:20). Synd som "henger så fast ved oss" senker framdriftsfarten.

Guds ord sier vi får legge av det som tynger og gjør oss trøtte og utslitte, og feste blikket på Jesus: La Ham gripe oss, løfte oss og bære oss. Når vi ser på hva Jesus har gjort *for oss og er for oss* under løpet, ser andre mer av Guds Sønns bilde *i oss*. Deres oppmerksomhet rettes til Gud Faderen. Når vi ser etter Jesus *i oss*, brytes blikkretningen og vi løper runder i vårt eget liv og virke på jakt etter drivkraft. Vi vet egentlig at det ikke finnes drivkraft for disippelløpet i kjødet. Men det er heller ikke drivkraft i det vi gjorde i fjor... Guds kraft er Jesus – i meg, slik livet mitt er mellom "her" og "nå", midt i skjæringsfeltet mellom Guds utfordring og Guds utrustning. For der må vi ha Guds nåde. Bare der fullendes Guds kraft i skrøpeligheit (2Kor 12:9).

c) En løper kan falle i løpet – og fallet kan gi oss problemer slik at vi får vanskeligheter med å fortsette. Bibelen taler om å falle fra troen som følge av trengsler og prøvelser (Matt 13:21, Luk 8:13, 1Tim 4:1, Heb 3:12), å få sin bror til å falle (Rom 14:13), å falle i djevelens snare (1Tim 3:7), å falle i fristelse (1Tim 6:9). Men Gud taler også om mulighetene til å få hjelp, reise seg igjen, fortsette disippelløpet...

La oss lese Heb 3:1-2.7-14 og be Gud fylle oss med kraft fra det høye til å gå "Med Guds ord til folket".

Kilde: Råmunddal, L.: *Disippelliv. Kristusetterfølgelse i lys av Filipperbrevet* (Luther Forlag).

